

מאת: "Perach" <perach@bethashita.org.il>
אל: <shula@mh.org.il>
נושא: נשלחו ים שני 01 דצמבר 2008 18:32
נושא פרה

שולה... איזה יופי של ספר!!
לפי מיטב זיכרוני, אני לא מהმהרים, והינה התышתי לכתוב כמה מילים בשבכם – הספר ואת, בסדר
הנכון: את והספר. לפני שאשתפר בעניין, רציתי להקדים ולומר כי בתוכנית היה שאשלח אליו את תגבותי
בכתב יד עם הספר "ציפורי סיני שנשבטה" פרי עטו של אבא שלי וכך אגםול לך פעמים תודה, אלא שלא
מצאת עותק פניו. אזל בבייתי. על כך אני מצטערת.

ובכן לעניין עצמו: קראתי את ספרך בהגאה רבה ומצאת שהסיפור מרתק, כתוב בטעם ונוגע ללב – ציפור,
נכדה, סבתא, ומשפחה. עולם ילדי מתפתח בראש הציפור. גידול הציפור הוא סיפור התבגרותה הרוחנית
והמושג של ילדה, הציגחת לנערה עם התפתחות העילילה. הוא גם שיח משפחתי בין-דורי בראשיתה של
سبטא שולה, שממרום תבונתה שוזרת עלילתו תוך התבוננות רגישה בכל מרכיביו. מנהה, לא מכתיביה.
קוראת את ננדתה, הולכת אתה יד ביד. יש בו דינאמיקה פנימית סדורה. הריאליה של העיללה מתקימת
בסביבה אותנטית שמעמידה את הסיפור על בסיס אמיתי שכח טبع להזדהות עימיו ועם הדמויות שבו.
המבנה הספרותי זמין לכל נפש (המספר הינו חלק מהמתරחש והනפשות הפעולות) לקו ישר מהחיים (מי
מאייתנו לא חווה ילדים או כהורה). השתלשלות האירועים זורמת ברוך ובニיטוחים קולעים. איזון טוב בין
דילמות ופתרון. סוף מעשה, התחלתה חדשה של מעגל התום והסיפור נשרף פתווח לעניין הקורא. אך למה אני
מרגישה שזה סיפור עצוב ממשהו? לא יודעת. אולי כי הילדות עולה מדרגה אל עובדות החיים... לא ברור לי,
אך מרגיש לי עצוב...

הספר מאיר וערוך בטוב טעם. מושך לקחת ליד ולקחא. הצלבים, הצלורים, גודל הכתב, החלוקה לפרקים –
הכל כל כך תואם את רוח הספר. ממש תעוגנו לפגישה הבאה עם נכי' אבואה עם הספר חמושה במשמעות.
וכבר אני רואה בעיני רוח את ההגאה המשותפת.
שולה, ישר כוח ותודה שזכה לקבל מפרק פניה שכזו (היה כדי לטיל לסין...).
ברכות ולהתראות. דפנה.